LATVIJAS NACIONĀLAIS
SIMFONISKAIS ORĶESTRIS

LNSO UN VĪNES KLASIKA

LNSO AND VIENNA CLASSICS

2025. gada 15. maijā Dzintaru koncertzāles Mazajā zālē
15 May 2025 at the Small Hall of the Dzintari Concert Hall

JĀNIS SEMJONOVS — fagots | bassoon
Diriģents | Conductor **ŽERĀRS KORSTENS | GÉRARD KORSTEN**

Skaņu ieraksta Latvijas Radio 3 "Klasika"
Sound recorded by the Latvian Radio 3 *Klasika*

Koncerta dienā iepazīsties ar programmu šeit:
The programme for tonight's concert is available here:

I DAĻA | PART I

JOZEFS HAIDNS (*Joseph Haydn*, 1732–1809)
69. simfonija Domažorā "Laudons" Hob. I/69 (1776)
Symphony no. 69 in C Major "Laudon", Hob. I/69 (1776)

I. *Vivace*
II. *Un poco adagio più tosto andante*
III. *Minuet — Trio*
IV. *Finale. Presto*

20′

VOLFGANGS AMADEJS MOCARTS (*Wolfgang Amadeus Mozart*, 1756–1791)
Koncerts fagotam un orķestrim Sibemolmažorā K. 191/186e (1774)
Concerto for Bassoon and Orchestra in B♭ Major, K. 191/186e (1774)

I. *Allegro*
II. *Andante ma adagio*
III. *Rondo. Tempo di menuetto*

20′

II DAĻA | PART II

LUDVIGS VAN BĒTHOVENS (*Ludwig van Beethoven*, 1770–1827)
Septītā simfonija Lamažorā op. 92 (1812)
Symphony no. 7 in A Major, Op. 92 (1812)

I. *Poco sostenuto — Vivace*
II. *Allegretto*
III. *Presto — Assai meno presto*
IV. *Allegro con brio*

40′

Kultūras ministrija NEIBURGS Garage demokrātiskā vīna bārs ir DELFI 3 Latvijas Radio Klasika MŪZIKAS SAULE

HAIDNS

Kad runājam par Vīnes klasiku, stāsts aizsākas ar simfonijas (un sonātes, un stīgu kvarteta) "tēvu" Jozefu Haidnu. Viņa atstātais mantojums ir bagātīgs gandrīz visos 18. gadsimta mūzikā pārstāvētajos žanros, un, lai arī ātrrakstītājs, Haidns tos gan smalki izkopis, gan tajos ierādījis teju nebeidzamas attīstības iespējas. Tas darbojies kā impulss daudziem no Haidna daiļradē pārstāvētajiem žanriem nostiprināties un sasniegt jaunas virsotnes arī 19. un pat 20. gadsmita komponistu mūzikā. Visspilgtāk, kā noprotams, Haidns darbojies simfonijas žanrā — te figurē 104, 106 un pat 120 simfonijas kopskaitā. Viņa mūzikas valodā ir aizguvumi no austriešu, vācu, čehu, ungāru un citu tautu skaniskajām intonācijām, tā ir atraktīva un demokrātiska un iemieso 18. gadsimta Vīnes garu.

69. simfonija Domažorā "Laudons" ir Haidna vidējā daiļrades perioda darbs, kas tapis līdzās vairākām komiskajām operām un dziesmuspēlēm. Nosaukumu simfonijai par godu karavadonim Ernstam Gideonam fon Laudonam kā komerciālu triku vēlāk devusi nošu izdevniecība *Artaria* (Haidns šai idejai piekritis ar vairāk cinisku nostāju). Muzikāli 69. simfonija atspoguļo komponista daiļrades gaišo noskaņu, vienkāršu, meistarīgi veidotu mūzikas audumu, kā arī kristālskaidru formu.

MOCARTS

Volfganga Amadeja Mocarta pirmais koncerts pūšaminstrumentam — Koncerts fagotam un orķestrim Sibemolmažorā — tapis 1774. gada vasarā, kad komponistam ir vien 18 gadu. Aiz muguras tolaik jau ir vētrainā un koncertbraucienu pilnā bērnība, un mūzikas valodā teju pilnībā ir izkristalizējušies Mocartam raksturīgie vaibsti un raksturi. Koncerta patiesais adresāts ir nezināms, bet skaidrs ir tas, ka šis opuss arī mūsdienās ir kļuvis par fagota zelta repertuāru, un, iespējams, ir visbiežāk atskaņotais fagotam radītais darbs.

Fagota tehniskās un mākslinieciskās iespējas realizētas koncerta klasiskajā — trīsdaļu — uzbūvē. Pirmā daļa *Allegro* sonātes formā ar skrējieniem, treļļiem un lēcieniem solista partijā veido dzirkstošu dialogu ar orķestri. Otrā daļa — lirisks *Andante* —, kuras pamattēmā Mocarts izmantojis bērnībā radītu melodiju, kas vēlāk parādās arī Grāfienes otrā cēliena ārijā operā "Figaro kāzas". Trešā daļa — galma menuets, caur kuru vijas virtuoza solista partija.

Cik zināms, dzīves laikā komponists radījis vēl trīs vai četrus koncertus fagotam, taču tie nav saglabājušies līdz mūsdienām. Tieši Mocarts ir pūšaminstrumentu solo tembru meistars un izcēlējs — viņš tapinājis arī koncertus flautai, obojai, klarnetei un mežragam.

Baiba Santa VANAGA

BĒTHOVENS

Septīto simfoniju Ludvigs van Bēthovens pabeidz komponēt 1812. gadā. Ir pagājuši četri gadi, kopš viņš pielicis punktu Sestajai. Šo četru gadu laikā top skatuves mūzika "Egmontam" un "Atēnu drupām", Piektais klavierkoncerts, "Erchercoga trio", t. s. "Atvadu sonāte". Šajā laikā pavisam satrūkst Bēthovena un Terēzes Brunsvikas attiecības, pelnos izplēn arī komponista jūtas pret gados jauno Betīnu Brentāno.

Septītās simfonijas pirmatskaņojums notiek 1813. gada 8. decembrī Vīnes universitātē autora vadībā. Panākumi ir triumfāli, otro daļu nākas atkārtot. 1816. gadā simfonija tiek izdota ar veltījumu grāfam Moricam fon Frīsam — komponista draugam un mecenātam.

Bēthovens nedod paskaidrojumus, nedz kaut tikai mājienus uz iespējamu savas biogrāfijas atspoguļojumu šajā simfonijā vai tās satura izskaidrojumu. Bēthovena talanta cienītāja Riharda Vāgnera dotais Septītās simfonijas eksaltētais apzīmējums "dejas apoteoze" tiek uzskatīts par visai neatbilstošu opusa būtībai. Tiesa, vairums Bēthovena daiļrades pazinēju uzsver, ka šī esot visritmiskākā (precīzāk — izteiktiem ritmiem bagātākā) no visām deviņām meistara simfonijām.

Vācu muzikologs Pēters Šleinings norāda, ka Bēthovena asistents Antons Šindlers 1823. gadā uzdevis meistaram jautājumu par Septītās simfonijas sēru maršu, un komponista atbilde, šķiet, bijusi gana neparasta, taču — kāda, to mēs neuzzināsim nekad, jo nedzirdīgā Bēthovena "sarunu burtnīcā" saglabājusies tikai Šindlera atbilde, kurā teikts, ka šī informācija noteikti jāietver Bēthovena skaņdarbu kopotajā izdevumā. Šāds izdevums dienasgaismu neierauga, un sēru marša klātbūtne dzīvīgajā simfonijā mums vienmēr būs minējumu objekts.

Pēc Šleininga domām, tā ir Bēthovena refleksija par abpusēju mīlestību, kurai tomēr nav lemts piedzīvot kopābūšanas piepildījumu. Turklāt Šleinings nav vienīgais, kurš Septītās simfonijas otro daļu saista ar "Nemirstīgajai mīļotajai" rakstītajām slavenajām vēstulēm, kas top tieši 1812. gadā un kas atrastas pēc komponista nāves. Kas bija šī Nemirstīgā mīļotā — nav zināms. Ticamākās kandidatūras ir Antonija Brentāno, Terēze Brunsvika, Anna Marija Erdedi. Parādījušās versijas arī par sava laika ievērojamo rakstnieci un sabiedrisko darbinieci Betīnu fon Arnimu (Brentāno) un grāfieni Jozefīni Deimu-Štakelbergu.

JĀNIS SEMJONOVS ir Latvijas Nacionālā simfoniskā orķestra fagotu grupas koncertmeistars kopš 2009. gada septembra un Valsts kamerorķestra *Sinfonietta Rīga* fagotu grupas koncertmeistars kopš tā dibināšanas 2006. gadā. Vairāku starptautisku konkursu laureāts, Lielās Mūzikas balvas 2011 nominants kategorijā "Par izcilu darbu ansamblī". 2023. gadā ieguvis Lielo Mūzikas balvu kategorijā "Gada kamerizrāde" kā dzejkoncerta "Dzeltens trotuārs" dalībnieks. Lektors Jāzepa Vītola Latvijas Mūzikas akadēmijā.

Semjonovs ir aktīvs un atzīts kamermūziķis, kura repertuārs sniedzas no baroka līdz mūsdienu mūzikai. Darbojas *Sinfonietta Rīga* baroka ansamblī un koka pūšaminstrumentu kvintetā, LNSO koka pūšaminstrumentu kvintetā un citos kolektīvos. Savulaik muzicējis arī Amsterdamas Karaliskā *Concertgebouw* kameransamblī *Camerata RCO*. Sadarbojies ar daudziem latviešu komponistiem, tai skaitā Gundegu Šmiti, Anitru Tumševicu, Marinu Vidmonti, Kristapu Pētersonu, Kārli Rērihu, Mārtiņu Viļumu un citiem.

Mūziķis strādājis kopā ar tādiem diriģentiem kā Mariss Jansons, Pāvo un Nēme Jervi, Jērgs Vidmanis, Vasilijs Sinaiskis, Vladimirs Fedosejevs, Karels Marks Šišons, Klauss Mekele, Olari Eltss, Jērgs Vidmanis, Andris Poga, Ainārs Rubiķis, Normunds Šnē u.c. Muzicējis *Kremerata Baltica*, "Maskavas virtuozu", Ziemeļvalstu SO, Rīgas Festivāla orķestra, "Rīgas kamermūziķu", Liepājas SO, Jaunā Rīgas kamerorķestra, operstudijas "Figaro", Eiropas Jauniešu FO, Vācu-skandināvu orķestra nedēļas projekta orķestrī, Baltijas jauniešu SO, Ziemeļvalstu SO rindās. Kā solists uzstājies ar LNSO, *Sinfonietta Rīga* un orķestri RĪGA.

Diriģents **ŽERĀRS KORSTENS** dzimis Pretorijā, Dienvidāfrikā, un savu muzikālo karjeru sācis kā orķestra vijolnieks. Pēc studijām pie Ivana Galamjana Kērtisa mūzikas institūtā Filadelfijā viņš turpinājis izglītību Zalcburgā pie Šāndora Vēga, kļūstot par *Camerata Salzburg* koncertmeistaru un vēlāk arī par orķestra mākslinieciskā vadītāja asistentu galvenā diriģenta Vēga vadībā. 1987. gadā Korstens kā koncertmeistars pievienojies Eiropas kamerorķestrim, kur deviņu gadu laikā izveidojis ciešu sadarbību ar tādiem diriģentiem kā Klaudio Abado, Nikolausu Arnonkūru un Heincu Holligeru.

Savā diriģēšanas karjerā Žerārs Korstens ir vadījis vairāk nekā 100 orķestru 24 valstīs, tostarp Adelaidas simfonisko orķestri, BBC Skotijas simfonisko orķestri, Budapeštas festivāla orķestri, *Camerata Salzburg*, Eiropas kamerorķestri, "Honkongas filharmoniķus", Īrijas kamerorķestri, Padujas un Veneto orķestri, Lionas Nacionālo orķestri, Skotijas un Zviedrijas kamerorķestrus, kā arī Freiburgas Dienvidrietumvācijas Radio (*SWR*) simfonisko orķestri.

Korstens ir diriģējis operas Milānas *La Scala* ("Figaro kāzas"), Lionas Nacionālajā operā ("Ariadne Naksā", "Idomenejs", "Traviata", "Zīgfrīds", "Jautrā atraitne", Hences "Pupuķis"), Brēgencas

festivālā (Simona Laksa *L'Hirondelle inattendue*, "Burvju flauta", "Lakstīgala", "Teātra direktors"), Berlīnes Vācu operā ("Traviata"), Anglijas Nacionālajā operā ("Aīda"), Glaindbornas festivālā ("Tā dara visas", "Alberts Herings"), *Maggio Musicale Fiorentino* festivālā Florencē ("Tā dara visas"), Nīderlandes Nacionālajā operā ("Tā dara visas"), Tokijas Jaunajā Nacionālajā teātrī ("Toska"), Stokholmas Karaliskajā operā ("Dons Žuans") un Ungārijas Valsts operā ("Dons Paskvāle"). *Teatro Lirico di Cagliari* viņš diriģējis gan Itālijas pirmatskaņojumus tādiem darbiem kā Riharda Štrausa "Ēģiptes Helēna", Vēbera "Eiriante", Deliusa "Ciema Romeo un Džuljeta" un Šūberta "Alfonso un Estrella", gan arī repertuāra klasiku, kā "Aīda", "Karmena", "Sikspārnis", "Burvju flauta", "Dons Paskvāle", "Seviljas bārddzinis", "Traviata", "Lučija di Lammermūra", "Toska", "Masku balle" un nupat arī "Dons Žuans".

Viņš ir bijis galvenais diriģents *London Mozart Players*, Dienvidāfrikas Valsts teātrī Pretorijā un Upsalas kamerorķestrī Zviedrijā. No 1999. līdz 2005. gadam Žerārs Korstens ieņēmis māksliniecisko vadītāja amatu *Teatro Lirico di Cagliari* orķestrī Sardīnijā. 13 gadus bijis galvenais diriģents Austrijas Forarlbergas simfoniskajā orķestrī Brēgencā, kur 2018. gada vasarā viņam piešķirts goda diriģenta tituls.

Žerāra Korstena vadītās operas "Figaro kāzas" DVD ieraksts (*Arthaus*) no Milānas *La Scala* ar Diānu Damravu un Ildebrando d'Arkandželo titullomās saņēmis *Diapason d'Or* balvu Francijā un *Critic's Choice* balvu ASV žurnālā *Opera News*. Viņa ierakstu klāstā ir arī Čaikovska "Serenāde stīgu orķestrim" un "Atmiņas par Florenci" kopā ar Eiropas kamerorķestri (*Deutsche Grammophon*), Krusella, Lindblāda un Egerta darbi orķestrim (*Naxos*), "Jautrā atraitne" (DVD, *Erato*), kā arī virkne tiešraides ierakstu ar *Teatro Lirico di Cagliari* — "Ēģiptes Helēna", "Eiriante", "Lučija di Lammermūra" CD formātā (*Dynamic*), kā arī "Alfonso un Estrella" (*Dynamic*) un "Dons Paskvāle" (*Arthaus*) DVD formātā.

HAYDN

When it comes to Vienna classics, the story begins with Joseph Haydn — often hailed as the "Father of the Symphony" (and the sonata, and the string quartet). His output spans almost every genre of 18th-century music, and although he composes quickly, Haydn refines his scores with remarkable care, unlocking immense potential for development. In result, many of the genres represented in Haydn's oeuvre take root and reach new heights in the music of 19th- and even 20th-century composers. Most notably, though, Haydn is associated with his symphonies: their count varies between 104, 106, and even 120. Drawing on Austrian, German, Czech, Hungarian, and other nations' influences, his musical language is engaging, democratic, and captures the spirit of 18th-century Vienna.

Symphony no. 69 in C Major or *Laudon* comes from Haydn's middle period, composed alongside several comic operas and singspiels. Nicknaming it after the famous Austrian field marshal Ernst Gideon von Laudon is a sales device later proposed by the Viennese publisher *Artaria*, and wryly accepted by Haydn. Musically, Symphony no. 69 reflects the bright character of the composer's output, a simple yet masterfully crafted musical texture, and a crystal-clear form.

MOZART

Wolfgang Amadeus Mozart's first concerto for a wind instrument — the Concerto for Bassoon and Orchestra in B-flat Major — is composed in the summer of 1774 when he is just eighteen. By then, Mozart's turbulent, tour-filled childhood is behind him, and the hallmarks of his musical language — its distinctive traits and moods — have nearly crystallised. The identity of the original recipient of the concerto remains unknown, but the opus has since become a cornerstone of the bassoon repertoire and is arguably the most frequently performed piece for the instrument.

Set in the classical three-movement form, the concerto fully explores both the technical and artistic potential of the bassoon. The opening Allegro, in sonata form, features brilliant strides, leaps, and trills by the soloist that shape a lively dialogue with the orchestra. The second movement, a lyrical Andante, introduces a theme from one of Mozart's childhood compositions, which he later reworks into the Countess' aria in Act II of *Le nozze di Figaro*. The finale — a courtly Menuetto adorned by the soloist's virtuosic display.

Although the composer is known to have written three or four other bassoon concertos, none have survived. Yet, it is Mozart who truly masters and elevates the solo timbres of wind instruments, composing concertos for flute, oboe, clarinet, and horn.

Baiba Santa VANAGA

BEETHOVEN

Ludwig van Beethoven completed his Symphony no. 7 in May 1812. Four years had passed since he composed the Sixth. During this time he wrote stage music for *Egmont* and *The Ruins of Athens*, Piano Concerto no. 5, the *Archduke Trio*, and the so-called *Farewell Sonata*. During this time Beethoven's relationship with Teresa Brunswick dissolved entirely; his romantic passion for the young Bettina Brentano burned out, too. Symphony no. 7 was premiered on December 8, 1813, at Vienna University and conducted by composer himself. The success was triumphal — the 2nd movement had to be repeated entirely. In 1816 the symphony was published with dedication to Count Moritz von Fries — composer's friend and supporter. Beethoven never hinted that this piece might reflect on his own biography or gave any explanation of its programmatic content. Majority of Beethoven's connoisseurs consider this to be his most rhythmical (or rather — saturated with remarkably pronounced rhythms) of all nine symphonies.

German musicologist Peter Schleining points out that in 1823 Beethoven's assistant Anton Schindler posed a question about the funeral march of the Seventh Symphony and, probably, composers answer was significant enough; unfortunately we will never know it — only Schindler's remark remains in the 'conversation book' of the deaf composer, stating that this information should definitely be included in the published edition of complete list of works by Beethoven.

Again, unfortunately this edition never saw the daylight and the presence of a funeral march in this lively symphony will always remain a mystery. Schleining believes that Beethoven here reflects upon unfulfilled mutual love. Schleining is not the only one to associate the second movement of the Seventh with Beethoven's famous letters to his *Immortal Beloved*, written in 1812 and discovered after the composer's death. We will probably never know her identity; the candidates to this title include Antonia Brentano, Therese Brunswick, Annamaria Erdedi; recent hypotheses consider Bettina von Arnim (Brentano), the famous writer of her time, as well as Josephine Deym.

JĀNIS SEMJONOVS is the principal bassoon of the LNSO since September 2009 and holds the same position with the chamber orchestra Sinfonietta Riga since it was founded in 2006. Winner of several international competitions, nominated for Latvia's Grand Music Award 2011 for Outstanding Work in an Ensemble. In 2023, he won the Grand Music Award for Chamber Performance of the Year as a participant in the poetry concert *Dzeltens trotuārs* (*Yellow Pavement*). Lecturer at Jāzeps Vītols Latvian Academy of Music.

Jānis is an active and well-known performer of chamber music, ranging from Baroque to contemporary works. Engaged in Sinfonietta Riga baroque ensemble and woodwind quintet, the LNSO woodwind quintet and other ensembles. Former member of the chamber ensemble Camerata RCO of Amsterdam's Royal Concertgebouw Orchestra. He has had fruitful collaborations with numerous Latvian composers, such as Gundega Šmite, Anitra Tumševica, Marina Vidmonte, Kristaps Pētersons, Kārlis Rērihs, and Mārtiņš Viļums.

The musician has collaborated with such conductors as Mariss Jansons, Paavo and Neeme Järvi, Jörg Widmann, Vassily Sinaisky, Vladimir Fedoseyev, Karel Mark Chichon, Klaus Mäkelä, Olari Elts, Andris Poga, Ainārs Rubiķis, Normunds Šnē, and others. He has performed with Kremerata Baltica, Moscow Virtuosi, Nordic Symphony Orchestra, Riga Festival Orchestra, Riga Chamber Musicians, Liepāja Symphony Orchestra, New Chamber Orchestra of Riga, Opera Studio Figaro, European Youth Orchestra, German-Scandinavian Music Week Orchestra, Baltic Youth Symphony Orchestra. Semjonovs has given solos with the LNSO, Sinfonietta Riga, and Orchestra RIGA.

Born in Pretoria, **GÉRARD KORSTEN** began his career as an orchestral violinist. After studies with Ivan Galamian at the Curtis Institute in Philadelphia he went to Salzburg, where he trained with Sándor Végh, becoming concertmaster and then Assistant Music Director of Camerata Salzburg, of which Végh was Principal Conductor. In 1987 Korsten joined the Chamber Orchestra of Europe as its concertmaster; over his nine years with the ensemble he built close working relationships with such conductors as Claudio Abbado, Nikolaus Harnoncourt and Heinz Holliger.

Gérard Korsten has conducted over 100 orchestras in 24 countries with orchestras such as the Adelaide Symphony, BBC Scottish Symphony, Budapest Festival Orchestra, Camerata Salzburg, Chamber Orchestra of Europe, Hong Kong Philharmonic, Irish Chamber Orchestra, Orchestra di Padova e del Veneto, Orchestre National de Lyon, Scottish and Swedish Chamber Orchestras, as well as the SWR Sinfonieorchester Freiburg.

Gérard Korsten's operatic appearances to date have included: Teatro alla Scala, Milan (*Le nozze di Figaro*); Opéra National de Lyon (*Ariadne auf Naxos*, *Idomeneo*, *La traviata*, *Siegfried*, *La Veuve joyeuse* and Henze's *L'Upupa*); Bregenz

Festival (Simon Laks' *L'Hirondelle inattendue*, *Die Zauberflöte*, *Le Rossignol*, *Der Schauspieldirektor*); Deutsche Oper Berlin (*La traviata*); English National Opera (*Aida*); Glyndebourne Festival (*Così fan tutte*, *Albert Herring*); Maggio Musicale Fiorentino (*Così fan tutte*); Netherlands Opera (*Così fan tutte*); New National Theatre, Tokyo (*Tosca*); Royal Opera Stockholm (*Don Giovanni*) and Hungarian State Opera (*Don Pasquale*). At the Teatro Lirico di Cagliari, he did not only conduct the Italian premieres of Richard Strauss' *Die ägyptische Helena*, Weber's *Euryanthe*, Delius' *A Village Romeo and Juliet* and Schubert's *Alfonso und Estrella*, but also repertoire classics such as *Aida*, *Carmen*, *Die Fledermaus*, *Die Zauberflöte*, *Don Pasquale*, *Il barbiere di Siviglia*, *La Traviata*, *Lucia di Lammermoor*, *Tosca*, *Un ballo in maschera* and more recently *Don Giovanni*.

He has served as Principal Conductor of the London Mozart Players, the South African State Theatre in Pretoria and the Uppsala Chamber Orchestra in Sweden. From 1999 to 2005 he was Music Director of the Orchestra del Teatro Lirico di Cagliari in Sardinia. After 13 years as Principal Conductor of Austria's Symphonieorchester Vorarlberg Bregenz, Gérard Korsten was awarded Conductor Laureate in summer 2018.

Gérald Korsten's Arthaus DVD of *Le nozze di Figaro*, recorded at La Scala with a cast led by Diana Damrau and Ildebrando d'Arcangelo, was awarded a Diapason D'Or in France and designated Critic's Choice by US magazine Opera News. His other recordings include Tchaikovsky's *Serenade* and *Souvenir de Florence* with the Chamber Orchestra of Europe (Deutsche Grammophon), orchestral works by Crusell, Lindblad and Eggert (*Naxos*), *La Veuve joyeuse* (DVD, Erato) and a number of live recordings with the Teatro Lirico di Cagliari: *Die ägyptische Helena*, *Euryanthe* and *Lucia di Lammermoor* on CD (Dynamic) and, on DVD, *Alfonso und Estrella* (Dynamic) and *Don Pasquale* (Arthaus).

TUVĀKIE KONCERTI

Piektdien, 13. jūnijā, plkst. 19.00 Dzintaru koncertzālē

LNSO SEZONAS NOSLĒGUMA KONCERTS. VINETA SAREIKA UN TARMO PELTOKOSKI

VINETA SAREIKA — vijole
Diriģents **TARMO PELTOKOSKI**

PROGRAMMĀ:
Pēteris VASKS *Vox amoris*
Gustavs MĀLERS Sestā simfonija

Piektdien, 15. augustā, plkst. 19.00 Rīgas Kongresu namā

LNSO, MAESTRO PANULA UN TARMO PELTOKOSKI. SIBĒLIUSS UN PROKOFJEVS

TAMI POHJOLA — vijole
Diriģenti **JORMA PANULA, TARMO PELTOKOSKI**

PROGRAMMĀ:
Žans SIBĒLIUSS "Somija"
Žans SIBĒLIUSS Vijolkoncerts
Sergejs PROKOFJEVS Septītā simfonija

LNSO KONCERTI 2025/2026 AUGUSTS – DECEMBRIS

Pārdošanā no 23. aprīļa

Sīkāka informācija un biļešu iegāde:

bilesuparadize.lv

PIESAKIES
LNSO JAUNUMIEM

LNSO ŠOVAKAR | LNSO TONIGHT

Koncertmeistars | Concertmaster
Aleksejs Bahirs

Pirmās vijoles | I violins
Sandis Šteinbergs, Darja Smirnova, Ilze Kirsanova, Terēze Zīberte-Ijaba, Indulis Cintiņš, Margarita Ogibalova, Lāsma Vītola, Jevgenija Otroško, Anna Janovska

Otrās vijoles | II violins
Arvīds Zvagulis, Ilze Pence, Beāte Račko, Inga Puķīte, Tatjana Ostrovska, Raimonds Melderis, Rūdolfs Miķelsons, Arina Bardova

Alti | Violas
Arigo Štrāls, Ināra Brīnuma, Katrīna Krašauska-Krauze, Lauma Visendorfa, Tatjana Ļebedeva, Paula Kronentāle

Čelli | Cellos
Diana Ozoliņa, Zane Guļāne, Ainārs Paukšēns, Emma Bandeniece, Maksims Skibickis

Kontrabasi | Double basses
Raivo Ozols, Ivars Ozols, Viktors Stankevičs

Flautas | Flutes
Ilze Urbāne, *Tommaso Pratola*

Obojas | Oboes
Egils Upatnieks, Dainis Cimermanis

Klarnetes | Clarinets
Anna Gāgane, Mareks Pinta

Fagoti | Bassoons
Normunds Zvejnieks, Aleksandrs Žiguļičs

Mežragi | Horns
Artūrs Šults, Kalvis Etkins

Trompetes | Trumpets
Jens Emil Holm, Bruno Ančāns

Sitaminstrumenti | Percussion
Edgars Vaivods